

Oikeustapauskokoelma

UNIONIN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (kuudes jaosto)

19 päivänä joulukuuta 2019*

Ennakkoratkaisupyyntö – Kuluttajansuoja – Direktiivi 2008/48/EY – Kulutusluottosopimukset –
10 artiklan 2 kohta – Luottosopimuksissa mainittavat tiedot – Todellinen vuosikorko –
Todellisen vuosikoron tarkan prosenttiluvun ilmoittamatta jättäminen – Suuruudeltaan
21,5–22,4 prosentin vaihteluvälinä ilmaistu korkokanta

Asiassa C-290/19,

jossa on kyse SEUT 267 artiklaan perustuvasta ennakkoratkaisupyyntöstä, jonka Krajský súd v Trnave (Trnavan alueellinen tuomioistuin, Slovakia) on esittänyt 12.3.2019 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut unionin tuomioistuimeen 9.4.2019, saadakseen ennakkoratkaisun asiassa

RN

vastaan

Home Credit Slovakia a.s.,

UNIONIN TUOMIOISTUIN (kuudes jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja M. Safjan sekä tuomarit L. Bay Larsen ja N. Jääskinen (esittelevä tuomari),

julkisasiamies: M. Campos Sánchez-Bordona,

kirjaaja: A. Calot Escobar,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä esitetyn,

ottaen huomioon huomautukset, jotka sille ovat esittäneet

- Slovakian hallitus, asiamiehenään B. Ricziová,
- Euroopan komissio, asiamiehinään G. Goddin ja A. Tokár,

päätettyään julkisasiamiestä kuultuaan ratkaista asian ilman ratkaisuehdotusta,

on antanut seuraavan

* Oikeudenkäyntikieli: slovakki.

tuomion

- 1 Ennakkoratkaisupyyntö koskee kulutusluottosopimuksista ja neuvoston direktiivin 87/102/ETY kumoamisesta 23.4.2008 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2008/48/EY (EUVL 2008, L 133, s. 66 ja oikaisu EUVL 2015, L 36, s. 15), sellaisena kuin se on muutettuna 14.11.2011 annetulla komission direktiivillä 2011/90/EU (EUVL 2011, L 296, s. 35) (jäljempänä direktiivi 2008/48) tulkintaa.
- 2 Tämä pyyntö on esitetty asiassa, jossa asianosaisina ovat kuluttaja RN ja Home Credit Slovakia a.s. (jäljempänä Home Credit) ja joka koskee kuluttajan ja tämän luottoyhtiön välistä kulutusluottosopimusta, jossa todellista vuosikorkoa ei ole vahvistettu yhtenä ainoana korkokantana.

Asiaa koskevat oikeussäännöt

Unionin oikeus

- 3 Direktiivin 2008/48 johdanto-osan 9, 19 ja 31 perustelukappaleessa todetaan seuraavaa:

”(9) Täydellinen yhdenmukaistaminen on tarpeen, jotta varmistetaan, että yhteisön kaikki kuluttajat voivat käyttää hyväkseen etujensa korkeatasoista ja yhtäläistä suojaa ja jotta voidaan luoda aidot sisämarkkinat.– –

--

(19) Jotta kuluttaja voi tehdä päätöksensä täysin tietoisena kaikista tosiseikoista, hänen olisi saatava ennen luottosopimuksen tekemistä riittävät tiedot luottoehdoista ja luoton kustannuksista sekä velvollisuuksistaan; kuluttaja voi ottaa nämä tiedot mukaansa harkittaviksi. Jotta paras mahdollinen avoimuus ja tarjousten vertailtavuus voidaan varmistaa, näihin tietoihin olisi sisällyttävä erityisesti luoton todellinen vuosikorko, joka määritellään samalla tavalla kaikkialla yhteisössä. Koska todellinen vuosikorko voidaan tuossa vaiheessa ilmoittaa ainoastaan esimerkin avulla, esimerkin olisi oltava edustava. Sen olisi tämän vuoksi vastattava esimerkiksi tarkasteltavana olevan luottosopimustyyppin mukaisesti myönnettävän luoton keskimääräistä kestoja ja kokonaisuuttain tai, tapauksen mukaan, ostettavia tavaroita. Edustavaa esimerkkiä määritettäessä olisi otettava huomioon myös tietyn tyyppisten luottosopimusten esiintymistiheys tietyillä markkinoilla. Lainakoron, takaisinmaksuerien maksuvälin ja korkojen pääomittamisen osalta velkojien olisi kyseisenlaisen kulutusluoton osalta käytettävä perinteistä laskentamenetelmäänsä.

--

(31) Jotta kuluttaja voi tietää luottosopimuksen mukaiset oikeutensa ja velvollisuutensa, sopimuksessa olisi oltava selkeästi ja tiiviisti kaikki tarvittavat tiedot.”
- 4 Tämän direktiivin 1 artiklassa täsmennetään, että direktiivin tarkoituksena on kulutusluottosopimuksia koskevien jäsenvaltioiden sääntöjen tiettyjen näkökohtien yhdenmukaistaminen.
- 5 Kyseisen direktiivin 3 artiklan i alakohdassa säädetään seuraavaa:

”Tässä direktiivissä tarkoitetaan:

--

- i) 'todellisella vuosikorolla' kuluttajalle aiheutuvia luoton kokonaiskustannuksia ilmaistuna luoton kokonaismäärälle laskettuna vuosikorkona, johon soveltuviissa tapauksissa sisältyy 19 artiklan 2 kohdassa tarkoitettut kustannukset”.
- 6 Direktiivin 2008/48 4 artikla koskee luottosopimuksia koskevassa mainonnassa ilmoitettavia vakiotietoja. Siinä säädetään, että luottosopimuksia koskevassa mainonnassa, jossa ilmoitetaan korko tai mitä hyvänsä muita kuluttajalle aiheutuvia luoton kustannuksia koskevia lukuja, on oltava mukana vakiotiedot, joihin on viitattava selkeästi, tiiviisti ja näkyvästi edustavan esimerkin avulla. Näihin tietoihin kuuluu erityisesti todellinen vuosikorko.
- 7 Kyseisen direktiivin 10 artiklan, jonka otsikko on ”Luottosopimuksissa mainittavat tiedot”, 2 kohdan g alakohdassa säädetään seuraavaa:
- ”Luottosopimuksessa on mainittava selkeästi ja tiiviisti:
- –
- g) todellinen vuosikorko ja kuluttajan maksettavaksi tuleva kokonaismäärä laskettuina luottosopimuksen tekohetkellä; kaikki mainitun koron laskemiseen käytetyt oletukset on mainittava”.
- 8 Edellä mainitun direktiivin 19 artiklan, jonka otsikko on ”Todellisen vuosikoron laskeminen”, sanamuoto on seuraava:
- ”1. Todellinen vuosikorko, joka on luotonantajan ja kuluttajan sopimien tulevien tai nykyisten sitoumusten (luoton nostojen, takaisinmaksujen ja maksujen) nykyarvon vastine vuositasolla, lasketaan liitteessä I olevassa I osassa esitetyn matemaattisen kaavan mukaisesti.
2. Todellisen vuosikoron laskemista varten määritetään kuluttajalle aiheutuvat luoton kokonaiskustannukset lukuun ottamatta mahdollisia maksuja, jotka kuluttajan on suoritettava, jos hän ei ole noudattanut mitä tahansa luottosopimuksen ehtoja, ja sellaisia maksuja, jotka kuluttajan on tavaroiden tai palveluiden hankkimisen yhteydessä hankintahinnan lisäksi suoritettava siitä riippumatta, maksetaanko hankinta käteisellä vai luotolla.
- Kuluttajalle aiheutuviin luoton kokonaiskustannuksiin sisällytetään tilinhoitokulut tilistä, jolle kirjataan sekä maksu- että luotonnostotapahtumia, kustannukset maksuvälineen käytöstä sekä maksujen suorittamiseen että luoton nostoihin, sekä muut maksutapahtumiin liittyvät kustannukset, paitsi jos tilin avaaminen on vapaaehtoista ja sen kustannukset on määritelty selkeästi ja erikseen luottosopimuksessa tai muussa kuluttajan kanssa tehdyssä sopimuksessa.
3. Todellista vuosikorkoa laskettaessa on perusoletuksena, että luottosopimus on voimassa sovitun jakson loppuun ja että luotonantaja ja kuluttaja täyttävät velvollisuutensa luottosopimuksessa määrättyjä ehtoja ja päivämääriä noudattaen.
4. Jos luottosopimuksissa on ehtoja, joiden mukaan todelliseen vuosikorkoon sisältyvät lainakorko ja mahdolliset maksut voivat muuttua mutta niiden suuruutta ei laskentahetkellä voida määrittää, todellinen vuosikorko lasketaan olettaen, että lainakorko ja muut maksut pysyvät alkuperäiseen tasoon nähden ennallaan ja että niitä sovelletaan luottosopimuksen loppuun asti.
5. Tarvittaessa voidaan todellista vuosikorkoa laskettaessa käyttää liitteessä I esitettyjä lisäoletuksia.
- ”

Jos tässä artiklassa ja liitteessä I olevassa II osassa esitetyt oletukset eivät ole riittäviä todellisen vuosikoron laskemiseksi yhdenmukaisella tavalla tai jolleivät ne enää sovellu markkinoilla vallitsevaan kaupalliseen tilanteeseen, komissio voi määrittää tarvittavat lisäoletukset todellisen vuosikoron laskemiseksi tai muuttaa voimassa olevia oletuksia.– –”

9 Direktiivin 2008/48 liitteessä I olevassa I osassa vahvistetaan perusyhtälö, joka määrittelee todellisen vuosikoron. Siinä täsmennetään, että perusyhtälön laskelman tulos ilmoitetaan vähintään yhden desimaalin tarkkuudella. Jos seuraava desimaali on 5 tai suurempi, sitä edeltävän desimaalin arvoon lisätään 1.

10 Kyseisessä liitteessä I olevassa II osassa esitetään todellisen vuosikoron laskemista varten lisäoletukset, joiden sanamuoto on seuraava:

”a) Jos luottosopimus antaa kuluttajalle vapauden päättää luoton nostoista, luoton kokonaismäärä katsotaan nostettavan kerralla ja välittömästi.

b) Jos luottosopimuksessa annetaan kuluttajalle yleinen vapaus päättää nostotavoista, mutta eri nostotavoissa on määrällisiä ja ajallisia rajoituksia, luoton määrä katsotaan nostettavan aikaisimpana mahdollisena sopimuksessa sovittuna ajankohtana ja näiden nostoa koskevien rajoitusten mukaisesti.

c) Jos luottosopimuksessa on sovittu erilaisista nostotavoista, joihin sovelletaan erisuuruisia maksuja tai lainakorkoja, luoton kokonaismäärä katsotaan nostettavan kyseisen luottosopimustyyppin yleisimpään nostotapaan sovellettavan suurimman maksun ja lainakoron mukaisesti.

--

f) Kun on kyse muista luottosopimuksista kuin d ja e alakohdassa esitetyissä oletuksissa tarkoitetuista tilinyhtymästä ja toistaiseksi voimassa olevista luotoista:

--

ii) jos luottosopimuksen tekopäivä ei ole tiedossa, ensimmäisen noston päivämäärän oletetaan olevan se päivämäärä, joka vastaa lyhintä ajanjaksoa kyseisen päivämäärän ja kuluttajan suoritettavaksi kuuluvan ensimmäisen maksuerän päivämäärän välillä.

--”

Slovakian oikeus

11 Kulutusluotoista ja muista kuluttajille myönnettävistä luotoista ja lainoista sekä joidenkin lakien muuttamisesta annetulla lailla nro 129/2010 (zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov), sellaisena kuin sitä sovelletaan pääasiassa, on tarkoitus saattaa direktiivi 2008/48 osaksi Slovakian oikeutta.

12 Tämän lain 9 §:n 2 momentin j kohdassa säädetään seuraavaa:

”Luottosopimuksessa on ilmoitettava:

--

j) todellinen vuosikorko ja kuluttajan maksettavaksi tuleva kokonaismäärä laskettuina luottosopimuksen tekohetkellä; kaikki mainitun koron laskemiseen käytetyt oletukset on mainittava”.

13 Kyseisen lain 11 §:n 1 momentissa säädetään seuraavaa:

”Myönnettyä kulutusluottoa pidetään korottomana ja kuluttomana, jos

--

b) kulutusluottosopimuksessa ei ole 9 §:n 2 momentin a–k, r ja y kohdan mukaisia tietoja

--

d) kulutusluottosopimuksessa mainitaan virheellinen todellinen vuosikorko kuluttajan vahingoksi.”

Pääasian oikeudenkäynti ja ennakkoratkaisukysymys

14 RN ja Home Credit tekivät 4.3.2013 suuruudeltaan 3 359,14 euron kulutusluottosopimuksen. Sopimuksessa mainittiin maksettava kuukausierä (89,02 euroa), korko (19,62 %) ja todellinen vuosikorko (21,5–22,4 %). Sopimuksessa täsmennettiin myös, että todellinen vuosikorko riippuu siitä päivämäärästä, jona rahavarat asetetaan RN:n käyttöön, ja se ilmoitetaan hänelle tämän päivän jälkeen.

15 Lisäksi sopimuksessa mainittiin luoton takaisinmaksuerien eräpäivät ja määrättiin, että ensimmäinen erä oli maksettava kuukauden kuluttua päivämäärästä, jona rahavarat asetetaan käyttöön, ja seuraavat kunkin kalenterikuukauden 15. päivä ja että luotto oli maksettava takaisin 60 kuukausierässä.

16 Home Credit ilmoitti 2.7.2017 RN:lle, että tämä oli maksanut luoton kokonaisuudessaan takaisin, eli 5 291,24 euroa.

17 RN nosti kuitenkin Home Creditiä vastaan perusteettoman edun palauttamista koskevan kanteen sillä perusteella, että luotto olisi pitänyt katsoa korottomaksi ja kuluttomaksi, koska todellista vuosikorkoa ei ollut vahvistettu sopimuksessa yhtenä ainoana korkokantana vaan vaihteluvälinä, jossa viitataan vähimmäis- ja enimmäiskorkokantaan. RN katsoi näin ollen, että hän oli velvollinen maksamaan ainoastaan luoton pääoman määrän eli 3 359,14 euroa ja vaati Home Creditiä maksamaan takaisin perusteettomana etuna saadut 1 932,10 euroa.

18 Ensimmäisen asteen tuomioistuimien ei hyväksynyt tätä vaatimusta. Se katsoi muun muassa, että Home Creditin RN:lle myöntämä laina oli kulutusluotto, jota koskeva sopimus sisältää kaikki lain nro 129/2010 9 §:n 2 momentissa vaaditut tiedot. Se totesi myös, että todellista korkokantaa ei ole nimenomaisesti mainittava sopimuksessa yhtenä ainoana korkokantana ja että olisi kohtuutonta sanktioida luotonantajaa pitämällä luottoa korottomana ja kuluttomana vain siitä syystä, että todellinen vuosikorko on ilmaistu kahden arvon (vähimmäismäärä ja enimmäismäärä) väliseen vaihteluväliin sijoittuvana korkokantana.

19 RN:n valitettua ratkaisusta ennakkoratkaisua pyytäneeseen tuomioistuimeen kyseinen tuomioistuin pohtii, onko todellisen vuosikoron ilmoittaminen tällaisen vaihteluvälin avulla direktiivin 2008/48 vastaista.

20 Kyseisen tuomioistuimen mukaan Home Credit on väittänyt, että luottosopimus oli tehty puhelimesta ja että valittajalla oli 35 vuorokautta aikaa päättää, hyväksyykö hän luottosopimustarjouksen vai ei. Home Credit ei pystynyt tästä syystä ilmoittamaan tarkasti päivämäärää, jona rahavarat asetetaan käyttöön ja josta todellinen vuosikorko riippui.

- 21 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin ei kuitenkaan pidä tätä väitettä kovinkaan uskottavana direktiivin 2008/48 liitteessä I olevassa II osassa, erityisesti tämän osan a, c tai f kohdassa mainittujen oletusten takia. Se, että päivämäärä, jona rahavarat asetetaan käyttöön, ei ole tiedossa, ei tarkoita sitä, ettei luotonantajan tarvitse mainita todellista vuosikorkoa tarkkana prosenttilukuna, joka ilmaistaan yhtenä ainoana arvona.
- 22 Näissä olosuhteissa Krajský súd v Trnave (Trnavan alueellinen tuomioistuin, Slovakia) on päättänyt lykätä asian käsittelyä ja esittää unionin tuomioistuimelle seuraavan ennakkoratkaisukysymyksen:
- ”Onko direktiivin [2008/48] 10 artiklan [2 kohdan] g alakohtaa tulkittava siten, että kulutusluottosopimus vastaa sen vaatimuksia, jos todellista vuosikorkoa ei ilmoiteta tarkkana prosenttilukuna vaan kahden arvon (vähimmäismäärä ja enimmäismäärä) välisenä vaihteluvälinä?”

Ennakkoratkaisukysymyksen tarkastelu

- 23 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin tiedustelee ennakkoratkaisukysymyksellään, onko direktiivin 2008/48 10 artiklan 2 kohdan g alakohtaa tulkittava siten, että se on esteenä sille, että todellista vuosikorkoa ei ilmaista kulutusluottosopimuksessa yhtenä ainoana korkokantana vaan vaihteluvälinä, jossa viitataan vähimmäis- ja enimmäiskorkokantaan.
- 24 On todettava, että todellisen vuosikoron ilmoittaminen kahden arvon välisen vaihteluvälin muodossa ei ole useiden direktiivin 2008/48 säännösten, erityisesti 3 ja 19 artiklan, sanamuodon eikä direktiivin rakenteen mukaista. Näistä säännöksistä ilmenee nimittäin, että todellinen vuosikorko on ilmaistava yhtenä tarkkana prosenttilukuna.
- 25 Yhtäältä direktiivin 2008/48 3 artiklan i alakohdassa, jossa todellinen vuosikorko määritellään siten, että sillä tarkoitetaan ”kuluttajalle aiheutuvia luoton kokonaiskustannuksia ilmaistuna luoton kokonaismäärälle laskettuna vuosikorkona”, vaaditaan vahvistamaan tarkka prosenttiluku.
- 26 Toisaalta direktiivin 2008/48 19 artiklan 1 kohdasta, luettuna yhdessä direktiivin liitteessä I olevan I osan kanssa, seuraa, että todellinen vuosikorko on laskettava kyseisessä liitteessä esitetyn matemaattisen kaavan mukaisesti ja kyseisen koron olisi vastattava desimaalin tarkkuudella luotonantajan ja kuluttajan sopimia tulevia tai nykyisiä sitoumuksia. Lisäksi 19 artiklan 5 kohdan toisessa alakohdassa todetaan, että todellinen vuosikorko on laskettava yhdenmukaisella tavalla. Kuten Slovakian hallitus on aivan oikein huomauttanut kirjallisissa huomautuksissaan, näiden säännösten noudattaminen voi ainoastaan johtaa desimaalin tarkkuudella ilmaistuun täsmälliseen lopputulokseen.
- 27 Direktiivin 2008/48 tavoite ja todellisen vuosikoron tehtävä tällä direktiivillä perustetussa järjestelmässä tukevat tätä tulkintaa.
- 28 On muistettava, että direktiiviä 2008/48 annettaessa pyrittiin kahteen tavoitteeseen eli varmistamaan, että Euroopan unionin kaikki kuluttajat voivat käyttää hyväkseen etujensa korkeatasoista ja yhtäläistä suojaa, ja helpottamaan kulutusluottoja koskevien toimivien sisämarkkinoiden syntymistä (tuomio 5.9.2019, Pohotovost, C-331/18, EU:C:2019:665, 41 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen). Direktiivin johdanto-osan 19 perustelukappaleesta käy ilmi, että direktiivillä on etenkin määrä taata, että kuluttaja saa ennen luottosopimuksen tekemistä riittävät tiedot, jotka koskevat erityisesti todellista vuosikorkoa kaikkialla unionissa ja joiden perusteella hän voi vertailla näitä korkokantoja.
- 29 Unionin tuomioistuin on korostanut, että todellinen vuosikorko on kuluttajalle olennaisen tärkeä luoton kokonaiskustannuksena, joka esitetään yhden ainoan matemaattisen kaavan mukaisesti lasketun korkokannan muodossa. Kuluttajan on nimittäin tämän korkokannan ansiosta mahdollista arvioida luottosopimuksen tekemisen aiheuttaman sitoumuksen ulottuvuutta taloudelliselta kannalta (ks. vastaavasti tuomio 21.4.2016, Radlinger ja Radlingerová, C-377/14, EU:C:2016:283, 90 kohta

oikeuskäytäntöviittauksineen; tuomio 9.11.2016, Home Credit Slovakia, C-42/15, EU:C:2016:842, 66 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen ja tuomio 20.9.2018, EOS KSI Slovensko, C-448/17, EU:C:2018:745, 64 kohta).

- 30 Tästä näkökulmasta direktiivin 2008/48 10 artiklan 2 kohdassa asetetulla tiedottamisvelvollisuudella, jonka mukaan luottosopimuksessa on mainittava selkeästi ja tiiviisti todellinen vuosikorko, edistetään kyseisen direktiivin tavoitteiden saavuttamista (ks. vastaavasti tuomio 5.9.2019, Pohotovosť, C-331/18, EU:C:2019:665, 42 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen), erityisesti kuluttajien etujen korkeatasoisen suojaamisen tavoitteen saavuttamista.
- 31 On todettava, että direktiivin 2008/48 10 artiklan 2 kohdassa vahvistettu selkeyttä ja tiiviyyttä koskeva edellytys ei täyttyisi, jos sallittaisiin, että lopullista korkokantaa ei ilmaista luottosopimuksessa yhtenä ainoana korkokantana vaan vaihteluvälinä, jossa viitataan vähimmäis- ja enimmäiskorkokantaan. Tämä edellytys on olennainen, jotta kuluttaja voi – kuten tämän direktiivin johdanto-osan 31 perustelukappaleessa todetaan – tietää luottosopimuksen perusteella syntyvät oikeutensa ja velvollisuutensa. Tällaisen vaihteluvälin käyttö ei ainoastaan vaikeuta luoton kokonaiskustannusten arviointia, vaan voi myös johtaa kuluttajaa harhaan hänen sitoumuksensa todellisesta ulottuvuudesta.
- 32 Tässä suhteessa ei myöskään ole merkitystä ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen mainitsemalla seikalla, että tietyt tiedot, kuten luoton nostopäivämäärä tai sopimuksen tekopäivämäärä, eivät ole luotonantajan tiedossa silloin, kun se esittää luottosopimustarjouksen kuluttajalle.
- 33 Direktiivin 2008/48 liitteessä I olevassa II osassa säädetään nimittäin lisäoletuksista, joiden tarkoituksena on helpottaa todellisen vuosikoron laskemista silloin, kun tietyt seikat eivät ole tiedossa tai jos niiden määrittäminen ei ole muista syistä mahdollista.
- 34 Jos luoton nostopäivämäärä ei ole tiedossa, luotonantajalla on näin ollen käytössään erityisesti direktiivin 2008/48 liitteessä I olevan II osan a–c kohdassa määritetyt lisäoletukset todellisen vuosikoron täsmällistä laskemista varten. Jos sopimuksen tekopäivämäärä ei ole tiedossa, direktiivin liitteessä I olevan II osan f kohdan ii alakohdassa säädetään, että ensimmäisen noston päivämäärän oletetaan olevan se päivämäärä, joka vastaa lyhintä ajanjaksoa kyseisen päivämäärän ja kuluttajan suoritettavaksi kuuluvan ensimmäisen maksuerän päivämäärän välillä.
- 35 Kun otetaan huomioon edellä mainitut oletukset, joiden tarkoituksena on helpottaa yhdenmukaisella tavalla suoritettavaa todellisen vuosikoron laskemista, ei voida väittää, että todellisen vuosikoron vahvistaminen yhtenä ainoana korkokantana ilmaistuna ei ole mahdollista tai että se olisi äärimmäisen vaikeaa silloin, kun nämä tiedot eivät ole käytettävissä.
- 36 Esitettyyn kysymykseen on edellä olevien seikkojen perusteella vastattava, että direktiivin 2008/48 10 artiklan 2 kohdan g alakohtaa on tulkittava siten, että se on esteenä sille, että todellista vuosikorkoa ei ilmaista kulutusluottosopimuksessa yhtenä ainoana korkokantana vaan vaihteluvälinä, jossa viitataan vähimmäis- ja enimmäiskorkokantaan.

Oikeudenkäyntikulut

- 37 Pääasian asianosaisten osalta asian käsittely unionin tuomioistuimessa on välivaihe kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevan asian käsittelyssä, minkä vuoksi kansallisen tuomioistuimen asiana on päättää oikeudenkäyntikulujen korvaamisesta. Oikeudenkäyntikuluja, jotka ovat aiheutuneet muille kuin näille asianosaisille huomautusten esittämisestä unionin tuomioistuimelle, ei voida määrätä korvattaviksi.

Näillä perusteilla unionin tuomioistuin (kuudes jaosto) on ratkaissut asian seuraavasti:

Kulutusluottosopimuksista ja neuvoston direktiivin 87/102/ETY kumoamisesta 23.4.2008 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2008/48/EY, sellaisena kuin se on muutettuna 14.11.2011 annetulla komission direktiivillä 2011/90/EU, 10 artiklan 2 kohdan g alakohtaa on tulkittava siten, että se on esteenä sille, että todellista vuosikorkoa ei ilmaista kulutusluottosopimuksessa yhtenä ainoana korkokantana vaan vaihteluvälinä, jossa viitataan vähimmäis- ja enimmäiskorkokantaan.

Allekirjoitukset